

FARNÍ MĚSÍČNÍK

8. 7. 2007
14. neděle v mezidobí
Číslo: 8, 9
Ročník: 12

www.farnostbrumov.ic.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

Volného času třeba vhodně využít k uvolnění ducha a k posílení duševního a tělesného zdraví. tomu slouží rozmanité záliby a zájmy, cestování do jiných zemí, které člověka vnitřně zušlechťuje, ale i lidi vzájemným poznáním obohacuje.

Gaudium et spes (61)

Každý den je Tvůj den

Práce - volný čas, klid, rekreace.
Musím správně odpočívat.
Přestávka mi dává radost.
Nemám-li ve svém životě čas pro Tebe,
čas, abych Tě miloval,
čas pro lidi, pak byl všechn spěch
- nadarmo.
Všechn čas je Tvůj čas.

Na celý čas prázdnin - ať už budete pracovat nebo odpočívat - Vám žehná ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého

otec Miroslav

*Pamatuj, že nejsi majitelem
Země, ale jen jejím správcem!*

Kalendář				12. července - 11. srpna 2007		
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
				12. sv. Jan Qualbert	13. sv. Jindřich	14. bl. Hroznata
15. 15. neděle v mezidobí	16. P. Maria Karmelská	17. bl. Česlav a sv. Hyacint	18. sv. Emilián	19. sv. Makrina	20. sv. Eliáš	21. sv. Vavřinec z Brindisi
22. 16. neděle v mezidobí	23. sv. Brigita	24. sv. Kristina	25. sv. Jakub St.	26. sv. Jáchym a Anna	27. sv. Gorazd a druhové	28. sv. Nazarius a Celsus
29. 17. neděle v mezidobí	30. sv. Petr Chryzolog	31. sv. Ignác z Loyoly	1. sv. Alfons Maria z Liguori	2. sv. Eusebius z Vercelli	3. sv. Lydie	4. sv. Jan Maria Vianney
5. 18. neděle v mezidobí	6. Proměnění Páně	7. sv. Kajetán	8. sv. Dominik	9. sv. Terezie Benedikta od Kříže	10. sv. Vavřinec	11. sv. Klára

Důvěrně s Ježíšem

„Ježíš mu odpověděl: ‚Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš?‘“ (Jan 14, 9).

Ta slova nejsou napomenutím, dokonce ani nevyjadřují překvapení; Ježíš jimi povzbuzuje Filipa, aby se Mu více přiblížil. Osoba, kterou známe nejméně důvěrně, je Ježíš. Před Letnicemi znali učedníci Ježíše jako Toho, kdo jim dal moc vítězit nad démony a působit probuzení (viz Lukáš 10,18-20). Byli Mu velice blízko, ale opravdová blízkost měla teprve přijít: ...“Nazval jsem vás přáteli...” (Jan 15,15). Právě přátelství je velice vzácné. Znamená to ztotožnit se s někým v jeho myšlení, být mu blízký srdcem i duchem. Naše životní zkušenost nám má pomoci vejít do tak blízkého vztahu s Ježíšem. Přijímáme Jeho požehnání, čteme Jeho Slovo, ale známe Ježíše doopravdy?

Ježíš řekl: „Prospěje vám, abych odešel...” (Jan 16,7). Opustil je, aby je k sobě přivedl ještě blíže. Ježíš má radost, když Jeho učedník vynakládá svůj čas, aby Ho poznal ještě důvěrněji. Písmo ukazuje, že nést ovoce můžeme pouze tehdy, máme-li důvěrné obcenství s Ježíšem Kristem (viz Jan 15,1-4).

Je-li mezi námi a Ježíšem důvěrný vztah, nejsme nikdy osamělí, nechybí nám porozumění ani soucit. Můžeme mu vylévat svoje srdce, aniž by nás pokládal za přecitlivělé ubožáky. Křesťan, který má s Ježíšem důvěrný vztah, nestrhává pozornost na sebe. Jeho život je viditelným důkazem Ježíšovy vlády. Necháme-li Ježíše, aby beze zbytku naplnil každou oblast našeho života, dovede nás k pevné a pokojné rovnováze, jakou dává těm, kdo žijí v Jeho blízkosti.

Z knihy: To nejlepší pro Jeho slávu (O. Chambers)

Živá voda Ducha svatého

Voda, kterou mu já dám, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného. Nový druh vody, která je živá a tryská. Tryská na ty, kdo jsou toho hodni. Proč však vyjádřil milost Ducha přirovnáním k vodě? To proto, že na vodě všechno záleží, že z ní žijí rostliny i živočichové, že jako déšť sestupuje z nebe, že prší stále stejně a stále stejná, a přece má rozmanité účinky: jinak působí na palmu a jinak na révu; a ve všem je vším. Je to stále stejná voda a neexistuje žádná jiná; déšť se přece sám nemění a nepadá pokaždé jiný. Přece však tím, že se přizpůsobuje složení přijímajícího prostředí, působí všude právě to, co je potřebné a náležité.

A stejně je tomu také u Ducha svatého. Ačkoli je jeden, stále stejný a nedělitelný, přiděluje každému milost, jak sám chce. A jako na vyschlém stromě, když dostane vodu, vyrazí výhonky, tak i hříšná duše, obdařená v pokání darem Ducha svatého, přináší ovoce spravedlnosti. Je to vždycky jeden a týž Duch svatý, přece však na Boží pokyn a v Kristo - vě jménu působí nejrůznější mocné činy.

Tak u jednoho člověka užívá daru řeči k moudrým výrokům, u jiného osvěcuje mysl darem prorockým; jednomu uděluje moc zahánět zlé duchy, jinému dává umění vykládat Písmo. U jednoho posiluje mírnost, jiného učí všemu stran milosrdenství; jednoho učí; se postít a snášet

cvičení asketického života, jiného pohrdat veškerou tělesností a dalšího si připravuje k mučednictví. V každém působí sice jinak, ale sám v sobě je vždycky jeden a týž, jak je psáno: Projevy Ducha jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Přistupuje k nám tiše a mírně, cítíme jeho sladkost a vůni; jeho jho je velmi lehké. Jeho příchod předchází záblesky paprsků světla a poznání. Přichází skutečně jako pravý ochránce; přichází přece zachránit a uzdravit, poučit a napomenout, povzbudit a potěšit, dát duši světlo, nejprve duši toho, kdo jej přijímá, a pak jeho působením i duši jiných.

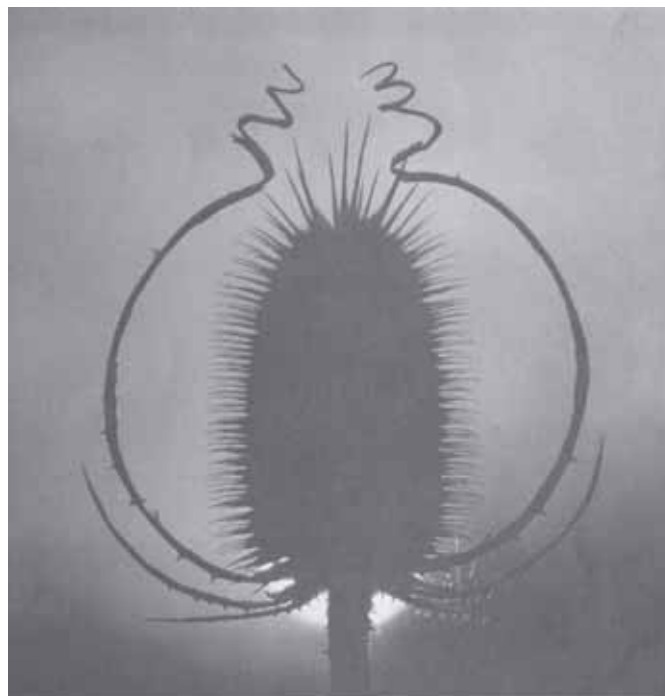
Když byl někdo dříve ve tmě a náhle spatří slunce, má rázem oči plné světla a jasně vidí, co dříve neviděl; podobně je na tom ten, komu se z milosti Boží dostalo daru Ducha svatého; duše se mu naplní světlem, a povznesen nad lidské možnosti vidí, co dříve neznal.

Z »Katechezí« svatého Cyrila Jeruzalémského, biskupa

Naše nedůvěra v Boha

My nejraději všechno dopředu naplánujeme a organizujeme, abychom byli pány situace a aby nás nic nezaskočilo. Ale Bůh nám rád bere naše jistoty, aby naučil odevzdanosti, aby On byl naší jedinou jistotou. S pobavením maří naše plány, abychom pochopili, že On je pánem našich životů a že sám se do detailů o všechno postará.

Jo Croissant

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který stvořil nebe i zemi. Pamatuj, že máš být mým spolupracovníkem na stvoření.

Tím, že jsem ti dal život, dal jsem ti svobodu, zodpovědnost a omezené zdroje země. Chraň život ve všech jeho podobách, zejména život bezbranný. Pečuj o vzduch, vodu, zemi, rostliny a zvířata jako o své bratry a sestry.

Kalendář		12. srpna - 12. září 2007				
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
12. 19. neděle v mezidobí	13. sv. Jan Berchmans	14. sv. Maxmilián M. Kolbe	15. Nane- bevzetí Panny Marie	16. sv. Štěpán Uherský	17. sv. Myron	18. sv. Helena
19. 20. neděle v mezidobí	20. sv. Bernard	21. sv. Pius X.	22. sv. P. Maria Královna	23. sv. Růžena z Limy	24. sv. Bartoloměj	25. sv. Ludvík
26. 21. neděle v mezidobí	27. sv. Monika	28. sv. Augustýn	29. Umučení sv. Jana Křtitele	30. sv. Fiakr	31. sv. Rajmund	1. sv. Jiljí
2. 22. neděle v mezidobí	3. sv. Řehoř Veliký	4. sv. Růžena z Viterba	5. sv. Viktorin	6. sv. Magnus	7. sv. Melichar Grodecký	8. Narození P. Marie
9. 23. neděle v mezidobí	10. bl. Karel Spinola	11. sv. Emil	12. Jméno P. Marie			

Naše farnost dnes

Z farních matrik - červen 2007

Pokřtěni byli: Vilém Holba

Sezdání byli:

MUDr. Lenka Kortová (Brumov) a Pavel Výlet (Svatobořice - Místřín)

Lenka Strnková a Robert Srna (Otrokovice)

Monika Ordeltová (Brumov) a Rostislav Tichý (Drnovice)

Pohřbeni byli:

Kristýna Šenkeříková (1931)

Vojtěch Maniš (1978)

Viera Kostková (1937)

souhlasit a též nesouhlasit. A proč by měl souhlasit, když není, jak uvádí, ani věřící.

Mně z tohoto článku zůstalo jen velmi smutno. To proto, že si myslím, že finanční prostředky, které byly získány na nutnou opravu místního kostela, což je historicky velmi vzácná památka ze 13. století, nebyly ani v nejmenším zneužity pro jiné účely. Jistě o tom existuje i přesná evidence.

Především si však myslím, že si pan Konečný, dříve než takový článek napsal, měl všechno pořádně ověřit, protože křivé svědectví je jednak nezákonné, ale hlavně je to velmi zákeřná a nedůstojná věc, která vnáší hořkost do všech nařčených. Jen si to, pane Konečný, představte, kdyby Vás někdo veřejně nařkl, že jste něco třeba zpronevěřil. Jak by Vám bylo?

A ještě jedna poznámka k článku pana Konečného: Jestliže jste byl přesvědčený, že vyhledávané sbírky nejsou na správnou věc, nikdo Vás k žádnému daru nenutil. Však závěr Vašeho článku už mluví za vše. Ptáte se: „Tak komu tu opravu vlastně platíme? To ví snad jen ten nahoře...“ a přitom hned v úvodu svého článku uvádíte, pane Konečný, že jste nevěřící.

Jaroslav Liška

Informace

*Pěšky na sv. Hostýn půjdeme 3. - 5. srpna 2007

*Celostátní setkání mládeže v Táboře - Klokotech se koná 13. -19. srpna 2007. Více na www.tabor.2007.signali.cz

*YMCA Manželská setkání * léto 2007

Kroměříž 1.-8.7.2007

Hranice 21.-28.7.2007

Další informace: www.setkani.org, www.prorodiny.cz

K článku pana Konečného

V Městském zpravodaji č. 6 mě kromě jiných užitečných zpráv o dění v našem městě zaujal článek, který napsal pan Konečný z Bylnice. Jeho článek mě zaujal proto, že se v něm sice na něco ptá, což je zřejmé již i z názvu jeho článku, totiž - cituji: „Komu vlastně platíme opravu?“, ale jinak je mu velmi jasné komu, protože, jak z dalšího jeho článku vyplývá, je to přece platba na nějaké další, blíže neurčené vzdušné zámky pro církev. Samozřejmě, že s něčím takovým pan Konečný nemůže

Poznámka redakce Farního měsíčníku

Bereme-li vážně evangelium, budeme vyprošovat dar víry všem, kteří to potřebují.

Hradní tóny - XII. ročník 23.6.2007

Letošní hudební festival křesťanské písně měl motto „*Jako jsem já miloval vás, tak se vy milujte navzájem*“ a to podle celostátního setkání mládeže „Tábor-Klokoty.“

A jaký byl tento festival? Jedním slovem - nádherný!

Podařily se dvě věci:

1. Po několika letech zvaní konečně potvrdila účast profesionální hudební skupina „Jiný rytmus“ brit-rock ze Znojma a tak po festivalu následoval koncert.

2. Konečně jsme měli - my domácí - zastoupení i v kategorii dětí

Dokončení na str. 4

Ale postupně. Je tomu měsíc snad dva, kdy v naší farnosti začala díky dvojici studentek Jitky Sopkové a Jany Petružjové fungovat „Malá scholka - Sluníčka.“ Scházejí se v sobotu odpoledne v chudobinci a to nejen aby zpívali, ale hrají i hry a povídají si. Do budoucna plánují i společné výlety, aby poznali Brumov-Bylnici a okolí.

Na soutěž si připravili jen 2 písně, ale jednu z nich jako vlastní tvorbu vedoucí Jitky. Výkon sice odpovídal délce trvání scholky, ale tajemství vítězů spočívá v tom, že se dostavili na start. I jejich počet povážlivě klesl, neboť ze sedmi nejmladších nakonec vystupovaly jen čtyři, protože jejich řady oslabil nemoc. O to víc se však všechny snažily a daly do toho všechno: své nadání, svou zodpovědnost i svou radost ze zpěvu a chuť zpívat. Dokonce si připravily stejné tričko na vystoupení - a to opravdu samy- na bílé tričko nakreslily sluníčko. Byly to naše sluníčka.

V kategorii dětí se zúčastnilo tedy celkem 8 farností se svými scholičkami: Lidečko, Francova Lhota, Slavičín, Střelná, Nedašov, Nový Hrozenkov, Kroměříž a Brumov-Bylnice. Vystoupení byla úžasná svým velkým počtem účastníků, výběrem písní a vyrovnaná svým projevem. Čtyřlenná odborná porota, do které zasedli o. Miroslav Sledzinski, paní Zdislava Ďulíková - varhanice, paní učitelka Mgr. Helenka Bánovská a pan učitel Mgr. Zdeněk Kozubík, měla hodně těžký úkol jak určit vítěze. V kategorii mládeže se zúčastnili ADORARE ze Študlova, hudební skupina MIRAKLE MAKER, která měla své 1. veřejné vystoupení na Dni matek 8.5.2007, schola z Lidečka a naše schola z Brumova-Bylnice. Celou soutěž komentovala a jednotlivé scholičky uváděla paní učitelka Ing. Marie Macháčová. Hrad se rozezněl duchovními písněmi a rozkvetl mládím, pestrostí úborů a množstvím farností. A kdo si odnesl pomyslnou palmu vítězství a skutečný pohár? Vyhlášením výsledků odborná porota pověřila vhodně Zdenka Kozubíka, neboť byl vtipný a velmi pohotový. V kategorii dětí vyhrála Nedašovská schola, v kategorii mládeže pak nepřekonatelní ADORARE ze Študlova. Sympatie a cenu diváků - velký dort - pak získala Scholička z Lidečka. Všichni účastníci obdrželi diplom a zářivě žluté tričko se znakem Valašské nadace s brumovským hradem.

Opadlo napětí, ceny byly rozdány a všichni jsme se mohli potěšit výkonem profesionálů. A že to umí! Kdo se nemohl zúčastnit, má možnost je slyšet na Katolické charismatické konferenci v Brně, ve dnech 25.-29.07.07 a také na Celostátním setkání mládeže „Tábor-Klokoty.“ Nechtělo se nám rozcházet a nakonec nás rozháněl déšť, ale ani tomu se to nepodařilo, někteří vytrvalci zůstali. A tak jen čas ukončil koncert. Kdo zůstal do konce, déšť neděšť, byl svědkem nádherné barevné duhy a ne jedné ale dvou nad sebou, které se rozklenuly nad hradem. Sám Bůh ukázal znamení svého požehnání této akci.

Velké poděkování patří organizátorům, kteří získali finanční podporu z krajského fondu kultury, zajistili skákací hrad, připravili výzdobu, občerstvení pro účinkující i pro návštěvníky a zajišťovali bezchybný průběh soutěžního festivalu. Díky jim a jejich nezištné obětavosti jsme mohli smysluplně prožít krásnou sobotu na hradě!

Co říci na závěr? Již teď se těšíme na další, a to XIII. ročník v roce 2008!
Ing. Eva Petružjová

15 let LL - LIKVIDACE LEPRY

Bez Božího požehnání marné lidské namáhání

JAK TO BYLO PŘED PATNÁCTILETY?

V jedné Mariánské skupině jednomu členu způsobilo vnuknutí vůli pomáhat malomocným, a to rychle. Bylo to v březnu v roce 1992. O tom, jak to uskutečnit, se vůbec

nevědělo. Vždyť jsme byli vlivem komunismu v informativním vězení odtrženi zcela od světa. Ale v tom intenzivním úsilí, jak na to, kde všude se ptát a hledat, stále nás něco vedlo tak, že jsme obdrželi velmi rychle informace a získali kontakty. A z malého počátečního díla vyrostlo hnutí, které vyžebalo a poslalo za posledních 15 let malomocným a nyní i tuberkulózním už pomoc za **132 miliónů Kč**. A k 15letému výročí LL - jakoby vyvrcholením naší činnosti - jakoby symbolicky v rámci 1. Česko-indického nemocničního komplexu v Bhilajpahari, který LL vybudovala vlastním nákladem, byla v předvečer jubilea slavnostně otevřena nemocnice sv. Josefa pro malomocné a TBC i pro jiné chudé nemocné oblasti státu Jarkhand. A už se tam vesele léčí.

Ne náhodou máme na obálce našeho listu MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH - *Společenství pomocníků misijních leproserií*. Jsou nás totiž desetitisíce, kteří to volání o pomoc ze zemí tzv. Třetího světa - z Asie, Afriky, Jižní Ameriky, Madagaskaru, Filipín atd., kde malomocní žijí - uslyšeli a okamžitě zareagovali. Členové výboru LL jsme jen využili důvěry v nás a darů našich dárců a historické příležitosti: **KONEČNĚ JE LEPROA VYLÉČITELNÁ!** V 80. letech 20. století se objevilo heslo, díky objevu léků, které bacila lepry dokáží v těle malomocného zcela zlikvidovat. Stalo se tak teprve za 100 let po objevení původce lepry norským lékařem Armauerem Hansenem.

Malomocných bylo ještě koncem minulého století registrováno na celém světě cca 12 a půl miliónu, tedy víc jak u nás obyvatel. Hrůza děsila a nemoc ničila masivně rodiny, které tak byly vyhoštěné ze společnosti jako psanci, nikdo se jich nesměl dotknout, nikdo se s nimi neženil, nikdo jim nedal zaměstnání, nikdo jim nepodal vodu, žebrota a bída za nepředstavitelných bolestí, vleklého tělesného rozkladu až po zoufalý beznadějný konec - vyhoštěnci i po smrti.

A náhle naděje po mnohatisíciletém utrpení lidstva! Objev! Jako když padly léky z nebe na naši zem. A dostaly se ty léky do těch správných rukou - totiž do leproserií, kde už před mnoha desítkami let se snažili malomocným obětavě pomoci řádové sestry či bratři. A kde tato místa byla jakoby připravena pro léčení a vyléčení nyní již bývalé nevléčitelné choroby. Metlu lidstva smést z povrchu zemského! I naše LL má na tom podíl. Nelze odhadnout množství nemocných lidí, kterým naše LL vedle ostatních podobných spolků západního světa pomohla dodávkami léků zachránit život, ale náš podíl na tomto Božím díle je jistě mnoho desetitisícových zástupů uzdravených. Dnes je malomocných ročně vždy nově objevených případů asi 600 až 700 tisíc. Tedy jedno velké vítězství Dobra v tom dnešním hrůzyplném světě! Ale boj s leprou (k tomu se přidala i exploze tuberkulózy) pokračuje až k cíli, to je nutností dostat lepru pod kontrolu.

Dokončení na str. 5

Psát jakési dějiny LL je zbytečné, protože to byl boj se sebou samými, velký sebezápor všech, kteří s maximem svých sil pomáhají Dobru. Pán o vás všech ví, kteří jste pomohli modlitbami, obětavou pomocí, peněžními dary, ba i třeba jen malými. A my vám, našim bratřím a sestrám, na tomto nebeském díle při příležitosti výročí založení LL ze srdce děkujeme, byli jste a doufáme, že jste i nadále našimi *pomocníky misijních leproserií*.

K Slávě Boží! Jiří Holý, předseda LL

Tajemství života. Kdo byl dříve?

S životem na naší planetě se setkáváme naprosto všude. V hlubinách moří, na pouštích, kde zdánlivě není vidět, na horách a dokonce i v zaledněných oblastech Arktidy a Antarktidy. Vyskytuje se v překvapující mnohotvárnosti, dokonalosti, ve vzájemné harmonii, až se to vymyká naší představivosti.

Když pohlédneme na svět, který nás obklopuje, na všechnu tu úžasnou rozmanitost, krásu a jedinečnost života, když se zamyslíme nad zákonitostmi a sounáležitostmi všech věcí, přijde nám na mysl otázka: „**Odkud se to všechno vzalo? Kde to má svůj počátek a kam to všechno spěje?**“

Je život jen náhoda?

Mnoho lidí na tuto otázku odpovídá: to vše učinila matka příroda, ona je moudrá stavitelka. Ateisté tvrdí, že život povstal z neživé hmoty, sám ze sebe - ať už nějakou náhodou či zákonitě. Začal se vyvíjet a rozšiřovat po celé zemi během dlouhých milionů let až do dnešní doby. Někteří lidé se rozhlížejí po naší Zemi a tvrdí, že ke svému vzniku nepotřebovala žádného Stvořitele. Odůvodňují to tím, že Boha nikdo nikdy neviděl, a proto neexistuje. Boha opravdu nelze vidět. Bible nám říká: „*On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl! a nemůže uvidět*“ (1Tim 6, 16). I když Boha nemůžeme vidět, všude lze spatřit stopy jeho působení, jeho moudrosti a dokonalosti.

Z pozorování přírody lze jednoznačně odvodit, že nemohla vzniknout sama od sebe, že za ní stojí pro nás nepochopitelná, neviditelná, vysoce inteligentní Bytost. Mnoho vědců to dosvědčuje. Německý chemik Justus von Liebig řekl: „*Jen ten pozná moudrost a velikost Stvořitele, kdo se snaží vyčíst jeho myšlenky z obrovské knihy, kterou nazýváme živá příroda*“. Je nepochopitelné, že přesto lidé nevidí nebo nechťejí vidět stopy Stvořitele a věří v čirou náhodu. Přitom jenom Bůh nás ve svém Slově - Bibli, s jistotou informuje o původu stvoření, o jeho zákonitostech a významu, jeho cílech a smyslu.

Bude-li člověk číst Bibli a bedlivě pozorovat přírodu, může dojít k zásadnímu poznání, že Bůh existuje. Najednou mu spadnou z očí „brýle mámení“ a on se na svět začne dívat úplně jinak.

Celá živá příroda, která nás obklopuje, je plná zázraků, dokonalých struktur, předivných instinktů a projevů života. Zkuste se nad některými zamyslet ...

- V živých organizmech je informace obsažena v genech. Je to nedostižitelné mistrovské dílo miniaturizace. Srovnáme-li to s naší technickou dovedností, je mezi nimi astronomická propast. Celé vědění lidstva, shrnuté v knihách (uvádí se odhad kolem 10^{17} bitů), by se vešlo do $0,01 \text{ mm}^3$ genetického materiálu.

- Moderní navigační systém a ptáci. Zde si můžeme vzít za příklad mořského ptáka, zvaného *pluvialis dominica*. Tento pozoruhodný pták, který hnízdí na Aljašce, přezimuje na Havaji, vzdálené 3 500 km přes širý oceán. Udivující je, že za pár týdnů, po odletu rodičů, odlétají za nimi mláďata bez jakéhokoliv průvodce. Kde vzali ptáci navigační systém?

- Moderní fotografie a lidské oko. Vestavěný citlivý exposimetr - okamžité automatické zaostření - širokoúhlá čočka - okamžitá, skutečnosti odpovídající barevná reprodukce. To jsou některé z vlastností lidského oka. Kdo vymyslel a sestavil oko?

- Mechanická pumpa a lidské srdce. Jaký stroj se může srovnávat s lidským srdcem, které vykoná denně 100 000 čerpacích rázů, a které má předpoklady pokračovat v tomto výkonu po dobu 70-ti let bez sebemenšího zastavení, údržby nebo opravy? Kdo zkonstruoval srdce?

- Počítací stroje a Tvůj mozek. Tvůj mozek je vysoce komplikovaný a impozantní orgán. Má v sobě ukryto více nervových spojů, než všechny telefonní linky celého světa. Elektrické signály ze 200 000 živých buněk citlivých na teplotu, půl milionu buněk citlivých na tlak, tři nebo čtyři miliony buněk citlivých na bolest, současně signály z očí, uší, nosu, z oblastí reagujících na chuť a čich, vedou přímo do mozku. Jako udivující příklad miniaturní aparatury třídí a ukládá mozek všechny záznamy těchto impulsů a současně zpracovává jejich informace. Kdo sestavil tento fantastický „počítač“?

Tyto skutečnosti, které člověk objevil svědčí:

- o nevýslovné vědecké úrovni

- a výsledcích činnosti velmi vysoké inteligence.

Jelikož ale odpovídají tomu, co příroda už po tisíciletí používá, musí být přírodní fenomén (člověk) také výsledkem vysoké inteligentní úrovně. Elektronické počítací stroje byly např. vymyšleny lidským „počítačem“ - mozkiem. Ale kdo vymyslel mozek? Mozek musel být také vymyšlen a naplánován pro svoje speciální úkoly, jinak by pochod myšlenek byl jen shodou okolností, a proto nespolehlivý. Slova jako „důvod“, „působení“, „logika“ by byla bezvýznamná. Z těchto důvodů muselo existovat něco před lidskou schopností myslet a tato schopnost může být pouze Boží.

Ale jaké podstaty je vlastně Bůh? Inteligentní? Podívejme se na uspořádání přírody. Mocný? Miliony galaxií ve vesmíru. Zosobněný? Toto je možno zodpovědět, pakliže On nás vyrozumí. Vyrozuměl nás ale Bůh někdy? Ano, v Ježíši Kristu, jehož život je popsán v Bibli. V tomto životě, který by se mohl shodovat s lidským, a který je současně zjevně Božím, nám vyjevil, že pravou Boží tvář je láska.

Pravá láska má dva charakteristické rysy. První je, že láska vždycky přeje milovanému to nejlepší. Druhý, že láska se vyznačuje vždycky tím, že dává. Bible vyjadřuje toto následovně: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dál, aby každý, kdož věří v něho nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3, 16).

Tonička

Tonička je lípa.

Veliká lípa, která roste na břehu řeky, a když kvete, má vonnou korunu plnou bzučících včel.

„Tuhle lípu měla moc ráda moje babička,“ povídala paní A. C., když jsme šli údolím k řece. „Byla to mlynářka a milovala tenhle kraj, kde její předci žili a mlynařili už dvě stě let. Jednou se měla přistavovat část mlýna, stavitel rozhodl, že lípa musí pryč. Ale babička si postavila hlavu. Ne a ne! Nenechá lípu porazit! Všichni babičce tvrdili, že se nedá nic dělat, lípa musí ustoupit, jestli se má mlýn přestavět, a mlýn se přestavět musí. Ale babička si prosadila, že se lípa přesadí a hotovo. A vybrala místo.

Její bratr, můj prastrýc, byl slavný pražský zahradník. Když se o tom doslechl, vysmál se sestře, kdo prý kdy slyšel, aby se tak velká lípa přesazovala. Podle všech biologických zákonů to nemůže přežít. Jenže babička řekla ne, a když babička řekla ne, tak nebylo o čem hovořit. Stárek s mládkem a práškem museli lípu vykopat a babička ji nechala dopravit do veliké jámy na nové místo, které jí vybrala. Dědeček, mlynář, se s babičkou nepřel, řekl si asi, že to je marné, ať se sama přesvědčí, že lípa zahyne, jinak by mu to mohla vyčítat celý život.

Babička chodila lípu zalévat. Maličká babička vlekla těžké konve k velikému stromu, vlekla je každý den, tuhle práci nikomu nesvěřila.

Dědeček nad ní kroutil hlavou. Bratr se jí smál. Lidé z vesnice se babičce posmívali.

Lípa svésila listy, trochu prožloutla, všem bylo jasné, že je s ní konec, jen babička nosila další a další konve.

Dědeček věděl, že babička je ta nejunanütější ženička široko daleko, a tak ji jen mlčky s dýmkou v ústech pozoroval, jak znovu a znovu putuje k lípě.

Moje maminka vzpomínala, že byla tehdy malé děvčátko a babičce, tedy své matce, se nesmála, naopak brala také vodu do konývky a chodila s babičkou zalévat.

„Jen je nech, ať se smějí,“ říkávala babička a holčička s ní cupala k lípě.

Dny mýjely a lípa byla mrtvá. Sousedé kroutili hlavami a jejich děti se smály malé mamince a nechápaly, proč se namáhá.

„Nech je. Ať se smějí,“ opakovala vždycky babička.

Umím si je docela dobře představit, droboučkou babičku a moji malou maminku, jak chodí k lípě, babička vleče velkou konve, maminka konývku.

A pak jednoho dne babička ukázala mamince zelený lístek. Lísteček na dolní větvi lípy se vzpamatoval. Od toho dne se lípa začala probouzet. Zachránila se. Zachránily ji.“

Paní A. C. ukázala do údolí, teď už bylo vidět na jeho konec,

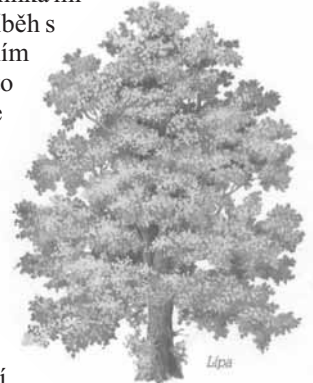
k řece, na louce tam stála košatá lípa.

„Mlýn za války vyhořel, stavební materiál z něj si lidé z okolí rozebrali, nezbyla po něm ani zeď. Jen ta lípa stojí dál. Přežila matku i babičku, jistě přežije i mě. Bude tu stát možná ještě za sto let, bude stejně krásná jako teď, možná ještě krásnější. Vždycky ve chvílích, když se mi zdálo, že těm, které mám ráda, není pomoci, jsem si vybavila tenhle pohled do údolí. Lípu Toničku. Od té doby, co ji babička zachránila, jí nikdo neřekl jinak, překřtili ji babiččíným jménem. A pak prý je nesmyslné snažit se zachránit to, o čem se tvrdí, že se to zachránit nedá. Každý si to myslel: venkované, kteří přeci měli své zkušenosti se stromy, myslel si to zkušený zahradník z Prahy, a své ženě nevěřil ani dědeček. Všechno vypadalo tak marně, ale babička s malou holčičkou se nevzdávaly. Jen je nech, ať se smějí, opakovala tehdy babička a maminka mi tuhle větu často připomněla. Příběh s lípou Toničkou se stal jedním z těch, které se v rodinách často vyprávějí, a babiččino úsloví se mnou šlo životem. Víte, ona nebyla nijak vzdělaná, měla venkovskou pětitřídku a o biologii nic nevěděla. Ale přece v ní bylo něco z postav ze starých bájí, řekla bych. Věděla, že nemůže opustit starou lípu, a neopustila ji. Jsou takové ženy. Na nich stojí všechno, co v tomhle pomíjivém světě vytrvává, na nich stojí to, co nám dává sílu pokračovat v životě a věřit, že naděje a láska mají smysl. Jen se na tu Toničku podívejte. Není to nejkrásnější strom na světě?

Paní A. C. se zastavila a pozvedla hlavu k rozkvetlé koruně.

Mezi stromem a ženou se zatřpytil úsměv.

Z knihy Andělské vteřiny, Eduard Martin

Děti píší Bohu

Milý Bože, kdybych já byl Bohem, mě by to tak dobře nešlo. DRŽ SE! *Filip*

Milý Bože, pošli letos Milana Novotného na jiný tábor. *Petr*

V náboženství jsme se učili, co děláš. Ale kdo to dělá, když si na dovolené? *Janka*

Svědectví

Eucharistie znovu objevená

(dokončení)

Před oltářem se objevily stíny lidí v šedých barvách s pozdvíženými rukama. Maria řekla: To jsou blahoslavené duše v očištění, které čekají na vaše modlitby, aby se naplnilo jejich očištění. Nepřestávejte se za ně modlit. Ony se modlí za vás, ale nemohou se modlit za sebe. Modlete se, aby mohly

být s Bohem a těšit se věčně v jeho přítomnosti. Maria dodala: Vidíš, že jsem celý čas zde. Lidé mě hledají na místech, kde jsem se zjevila. To je dobré pro milosti, které tam obdrží. Ale během žádného zjevení, na žádném jiném místě nejsem více přítomná než při mši svaté. Zde mě vždy najdeš - u paty oltáře, kde se slaví Eucharistie. U paty svatostánku setrvávám s anděly, protože vždy setrvávám u Ježíše. (...) Pomysli, že jsou lidé, kteří jsou v tomto okamžiku

roztržiti a baví se. S lítostí musím říct, že jsou lidé, kteří stojí se založenými rukama, jako by Pán byl někdo, kdo je jim rovný. Řekni všem lidem, že člověk není nikdy více člověkem, než když padá před Bohem na kolena.

Celebrant vyslovil slova proměňování. I když byl člověkem normálního vzrůstu, náhle začal růst a naplnil se nadpřirozeným světlem, které nabývalo zvláštní síly kolem jeho

Dokončení na str. 7

tváře. Proto jsem nemohla vidět jeho rysy. Když pozvedl Hostii, měl na rukou znaky, které zářily světlem. Byl to Ježíš! Hostie začala růst a stala se velkou. Byla na ní tvář Ježíše, který se díval na svůj lid. Chtěla jsem sklonit hlavu, ale Maria mi řekla: Nedívej se dolů. Zahleď se na něho a opakuj slova z Fatimy: - Pane, věřím, klaním se Ti. Doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím Tě o odpuštění za ty, kteří nevěří a neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě.

Řekni mu, jak velice ho miluješ a klaněj se Králi králů.

Zdalo se mi, jako bych byla jedinou osobou, na kterou se dívá z veliké Hostie, ale porozuměla jsem, že se s tak bezmeznou láskou dívá na každou osobu. Když celebrant položil Hostii na oltář, nabyl opět normálních rozměrů. Když vyslovil slova proměňování vína, spatřila jsem Ježíše ukřižovaného: mohla jsem nazírat na jeho tvář, zraněná ramena a rozdrásané tělo. Na pravé straně hrudi měl ránu, ze které vytékala krev a něco jako voda, ale bylo to něco zářícího. Vypadalo to jako paprsky světla, které směřovaly k věřícím. Matka Boží mi řekla: To je zázrak zázraků. Pán není spoután ani časem, ani prostorem. V okamžiku proměňování je celé společenství u paty kříže na Kalvárii ve chvíli ukřižování.

Když jsme se měli modlit Otče náš, promluvil ke mně Ježíš poprvé: Počkej, chci, aby ses modlila z nejhlubšího nitra, z jakého vůbec můžeš volat. Připomeň si osoby, které tě v životě nejvíce zranily a způsobily ti největší křivdu, abys je mohla obejmout a říct jim: »Ve jménu Ježíše Krista vám odpouštím a přeji vám pokoj. Ve jménu Ježíše Krista prosím, abyste mi odpustili a přáli pokoj.« Jestliže ta osoba zasluhuje pokoj, obdrží ho. Jestliže se pro něho nedokáže otevřít, vrátí se do tvého srdce. Ale nechci, abys obdržela nebo nabízela pokoj, jestliže nejsi schopna odpustit a zakusit nejdříve pokoj ve svém srdci. Mysli na to, co děláš. Jestliže můžeš odpustit, ale nedokážeš zapomenout, kladeš překážky Božímu odpuštění. Řikáš: - Odpouštím jen tak, jak jsem schopná odpouštět, nic víc.

Nadešel okamžik svatého přijímání. Když arcibiskup přijal svaté přijímání, Matka Boží mi řekla: Opakuj za mnou: - Pane, požehnej kněžím, očisti je, miluj je, pečuj o ně, pomáhej jim svou

láskou.

Lidé začali vycházet z lavic a přistupovat ke svatému přijímání. Pán mi řekl: Počkej chvíli, chci, abys něco spatřila. Vnitřní impulz obrátil moji pozornost k jedné osobě, která se přede mší svatou zpovídala. Když kněz položil svatou Hostii na její jazyk, tuto osobu zachvátilo světlo, které postupně zaplavilo celou její postavu. Pán řekl: Hle, jak se raduji, když objímám duši, která přichází s čistým srdcem, aby mě přijala. Ježíšův hlas byl hlasem šťastné osoby. Když jsem šla přijmout svaté přijímání, řekl mi: Poslední večere byla okamžikem největší blízkosti se mnou. V té hodině jsem ustanovil něco, co by v lidských očích mohlo být pokládáno za největší omyl: stal jsem se vězňem lásky, když jsem ustanovil Eucharistii. Chtěl jsem zůstat s vámi až do konce světa, protože moje láska nemohla snést, abyste byli sirotci, vy, které miluji více než vlastní život.

Když jsem se vrátila na místo, Pán mi řekl: Poslouchej! Za chvíli jsem uslyšela modlitbu ženy přede mnou, která právě přijala svaté přijímání. Ježíš řekl smutným hlasem: Slyšela jsi její modlitbu? Ani jednou neřekla, že mě miluje. Ani jednou mi nepoděkovala za dar, který jsem jí dal, když jsem tak ponížil své božství, abych ji přitáhl k sobě. Ani jednou neřekla: - Děkuji Ti, Pane! Byla to jen samá litanie proseb. A tak to dělají skoro všichni, kteří mě přijímají. Z lásky jsem umřel a vstal z mrtvých. Z lásky čekám na každého z vás, z lásky s vámi zůstávám. (...) Ale vy si neuvědomujete, že potřebuji vaši lásku. V této pro duši tak vznešené chvíli

jsem žebrákem lásky.

Když měl celebrant udělit požehnání, Matka Boží mi řekla: Dej pozor, děláš jakési divné znamení místo znamení kříže. Pamatuji, že toto požehnání může být tím posledním, které dostáváš z kněžských rukou. Když vyjdeš z kostela, nevíš, jestli budeš mít ještě příležitost obdržet požehnání od jiného kněze. Tyto posvěcené ruce udělují požehnání ve jménu Nejsvětější Trojice. Dělej proto znamení kříže s úctou, jako by to mělo být poslední ve tvém životě.

Ježíš mě prosil, abych s ním po mši svaté několik minut zůstala. Nevycházej spěšně, když mše svatá skončí. Zůstaň na chvíli v mé společnosti, raduj se z ní a dopřej mi, abych se mohl radovat z tvé společnosti. Zeptala jsem se ho: „Jak dlouho zůstáváš s námi po svatém přijímání?“ Odpověděl mi: Tak dlouho, dokud ty chceš zůstat se mnou. Budeš-li ke mně promlouvat celý den, budeš se na mě obracet při plnění svých povinností, budu ti naslouchat. Já jsem s tebou vždy, to jen ty mě opouštíš. Vycházíš po mši ven a myslíš, že povinnost skončila. Nemyslíš na to, že bych chtěl sdílet tvůj rodinný život alespoň v den Páně. (...) Vím vše, čtu nejskrytější tajemství lidských srdcí a úmyslů. Ale raduji se, když mluvíš se mnou o svém životě, když mi dovoluješ, abych se ho účastnil jako člen rodiny nebo jako nejbližší přítel. Kolik milostí člověk ztrácí, že mi nedopřává místo ve svém životě!

Ježíš mi řekl: Měli byste v ctnostech převyšovat anděly a archanděly, protože oni nemají to potěšení přijímat mě jako pokrm. Oni mají jen kapky milosti, a vy máte celý oceán.

Jindy mi Ježíš řekl s bolestí, že lidé se s ním setkávají jen ze zvyku. Tato rutina způsobuje, že někteří jsou zcela lhostejní a vlažní, že nemají Ježíši co říct. Řekl mi, že je i mnoho posvěcených osob, které ztratily své nadšení pro to, být zamilovány do svého Pána, a chápou své poslání jako zaměstnání. Mluvil také o lidech, kteří ho přijímají zcela bez ovoce. Přijímají každý den. Tráví několik hodin na modlitbách, ale v jejich životě se neuskutečňuje žádná proměna. Dary, jaké přijímáme v Eucharistii, by měly přinášet ovoce obrácení, růstu v ctnostech a ve skutcích milosrdenství.

Z Miłujcie się 4/2006
přeložil -lš-

„Syťí nás, tím, čím žili“

Ze života a myšlenek svatých

23. 7. Sv. Brigity, řeholnice

Narodila se 7. 10. 1303 ve Finstadu u Uppsaly ve Švédsku. Pocházela z rodiny spřízněné se švédským královským rodem. Už ve třinácti letech byla provdána; měla osm dětí, mezi nimi i budoucí sv. Kateřinu Švédskou. Stala se františkánskou terciářkou a po smrti manžela žila asketickým životem. Dala podnět k založení řádu, který nese její jméno. Ve svých spisech vyprávěla o svých mystických zážitcích a viděních; cisterciáci v klášteře Alvastra je překládali ze švédštiny do latiny a Tomáš ze Štítného pořídil z nich výběr v českém překladu (1391-1400). V roce 1349 odešla do Říma, kde se setkala (1368) s císařem Karlem IV. a papežem Urbanem V.; snažila se přemluvit papeže, aby se přestěhoval z Avignonu do Říma. Zemřela 23. 7. 1373 v Římě a její tělo bylo převezeno do švédské Vadsteny a tam pohřbeno. Za svatou byla prohlášena v roce 1391.

Ze „Zjevení svatě Brigity„

Pozdvížení mysli ke Kristu Spasiteli

Bud' veleben můj Pane Ježíši Kriste“ Tys předpověděl svou smrt a při poslední večeři jsi podivuhodně proměnil chléb ve své drahocenné tělo a dal jsi ho z lásky apoštolům na památku svého svatého umučení; a tím, že jsi jim svými drahými rukama umyl nohy, dal jsi jim příklad pokory a ukázal svou velikou poniženost.

.....

Bud' veleben, můj Pane Ježíši Kriste“ Ty jsi svou drahocennou krví a nejsvětější smrtí vykoupil duše a milosrdně je přivedl z vyhnanství zpět k věčnému životu.

Bud' veleben, můj Pane Ježíši Kriste: Tys dopustil, aby ti byl pro naši spásu kopím probodnut bok a srdce, a proudem jsi vylil ze svého boku drahocennou krev a vodu, abys nás vykoupil.

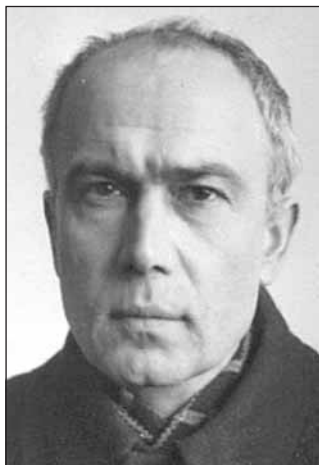
.....

Jásot a věčná chvála tobě, Pane Ježíši Kriste: Tys poslal Ducha svatého do srdcí svých učedníků a rozničil v nich nesmírnou božskou lásku.

Bud' veleben, chválen a oslavován navěky, můj Pane Ježíši Kriste“ Ty ve svém nebeském království sedíš na trůně ve slávě svého božství a žiješ přitom jako člověk se všemi nejsvětějšími údy, které jsi přijal z těla Panny Marie; a tak přijdeš v soudný den, abys soudil duše všech živých i mrtvých. Neboť ty žiješ a kraluješ s Otcem a Duchem svatým na věky věků. Amen.

14. 8. Sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka

Narodil se 8. 1. 1894 v městečku Zdunska Wola v Polsku. Jmenoval se Rajmund, jméno Maxmilián přijal při vstupu do noviciátu minoritů. Na kněze byl vysvěcen v Římě (1918) a po dosažení doktorátu filozofie a teologie se vrátil do Polska (1919). Zorganizoval apoštolské sdružení "Armáda neposkvrněné Panny", založil centrum tiskového apoštolátu Niepokalanow (západně od Varšavy), působil jako misionář v Japonsku (1930-1936) a po návratu do Polska jako představený kláštera v Niepokalanowě (1936-1939). V roce 1939 byl zatčen, po krátkém propuštění na svobodu znovu uvězněn (1941) a dopraven do koncentračního tábora; tam nabídl svůj život za k smrti

odsouzeného spoluvězně a po 21denním mučení hladem byl 14. 8. 1941 v Osvětimi usmrčen fenolovou injekcí. Za svatého byl prohlášen v roce 1982.

Ze života sv. M. Kolbeho

11. srpna 1920 otec Maxmilián zahájil léčbu v klimatické nemocnici v tatranském městečku Zakopané. Měl konečně více času, a tak ho využíval k vyřizování korespondence. Psal spolubratrům z římských studií dost často si dopisoval s Krakovem.

.....

V Zakopaném si otec Maxmilián našel pole působnosti. Bylo tam sanatorium pro studenty, zvané Bratrská pomoc, nacházející se poblíž nemocnice, jen kousek výše. Sanatorium nemělo svého kněze a mimoto primář Dr. E. Brzezinski, nevěřící člověk, velmi nerad viděl návštěvy kněží. Povoloval je jenom vyjímečně. Ostatně studenti, nakažení náboženskou lhostejností, neprojevovali kdovíjakou chuť přijímat služby kněze.

Otec Maxmilián pronikal do studentského prostředí pozvolna a opatrně, bylo to totiž prostředí nesourodé a spíše nepřívětivé pohlížející na víru, a vůči kněžím někdy až nepřátelské. Byli tam zástupci všech vyznání: katolíci, protestanti, židé i pravoslavní. Otec Maxmilián se snažil oslovit všechny, přičemž zvláštní protekci měli ti, kteří byli nejvíce vzdáleni Bohu a církvi. Když psal svému příteli Jeronýmovi, svou počáteční působnost v tomto prostředí charakterizoval takto: „Nic neorganizují, jenom se modlím a druhé vybízím k modlitbě; kromě toho trochu působí rozhovor.“

Bezprostřední kontakt s otcem Maxmiliánem ve studentech prolamoval předsudky vůči duchovenstvu a vyvolával zájem o náboženské otázky. Po delší době otec radostně informoval svého bratra: „Teď mě zvou oni (tj. vybrané skupina pacientů, vysokoškoláci) a moc naléhají, abych jim vysvětloval otázky víry. Připravil jsem jim sérii apologetických besed, do kterých se mohl zapojit každý se svým názorem. Začal jsem existencí Boha a skončili jsme Kristovým božstvím. Kupovali se dokonce Nový zákon, Večery u Lemana a Apologetiku. - Někdy to byly nádherné zážitky při těch besedách, ale nemám čas je popisovat.“...

Otcova námaha začala přinášet plody. Psal přátelům o obrácení a proměnách duší, o křtu, návratu ke svátostem, o obnoveném zájmu o církevní dění. Pro svou činnost se stal postavou, kterou vedení sanatoria nerado vidělo.

Uprostřed krás horské přírody, sužován vlastním utrpením a prožitky spojenými s utrpením jiných lidí, v otcí Maxmiliánovi zrály dvě nesmírně důležité duchovní vlastnosti: sebeovládání a pokoj.

.....

V posledních dnech července 1941 odpoledne, během prací na poli, utekl vězeň. Zběh se nenašel..... Lagerführer Fritsch ze msty za útěk jednoho vězně vybral deset vězňů na smrt hladem. Komandant tábora v doprovodu rapportführera Palitzsche a několika esesáků procházel mezi řadami vězňů 14. bloku, ukazoval, kdo má vystoupit z řady, esesman ho odvedl k levému křídlu bloku 14, a tam vybrané hlídal jiný esesák. Volba padla na čtyřicetiletého Františka Gajownicza, bývalého poddůstojníka Polské armády. Při představení úředně smrti hladem a vzpomínce na manželku a dva syny nahlas zoufale zaúpěl. Uslyšel ho otec Maxmilián. Vystoupil z řady, postavil se před

Dokončení na str. 9

Lagerführera Fritzsche a požádal ho, aby mu dovolil jít do bunkru - hladomorný místo Františka Gajowniczka, který má ženu a děti. Vystoupit z řady znamenalo velkou odvahu. Podle předpisu měl být na místě popraven. Kupodivu to žádný esesman neudělal. Komandant se otce Maxmiliána zeptal, kdo je. „Katolický kněz“, zněla odpověď. To, co následovalo, bylo zase zcela neobvyklé. Fritsch, pro něhož lidský život vězně neměl žádnou hodnotu a jindy by nejpravděpodobněji poslal na smrt oba, nařídil Františku Gajowniczkovi, aby se vrátil do řady. Otec Maxmilián se ocitl mezi odsouzenými.

František Gajowniczek
pod portrétem
o. Maxmiliána

Po apelu odsouzené odvedli do bloku 13(11), nazývaného „blok smrti“. Otec Maxmilián uzavíral průvod a podpíral vězně, který nedovedl jít samostatně.

.....
Následky činu minoritského řeholníka popsal vězeň Ing. Jiří Bielecki:

„Čin otce Maxmiliána nás omámil.....Nepřeženu to, srovnám-li ho se silnou explozí světla v těžké, černé táborové noci..... V Osvětlení jsme pocítovali degradaci člověka, desítky tisíc lidí prožívaly krizi vlastního lidství. A najednou otřes. Mezi námi je někdo, kdo do této duchovní noci vysoko pozvedá korouhev lásky. Někdo neznámý jako my všichni, umučený a zbavený jména a společenské pozice, který jde na hroznou smrt pro cizího člověka.....Byl to otřes plný optimismu, posilující a obrozující.

Ve svých srdcích jsme vzdávali hold člověku, který mnohým z nás vrátil pocit lidství a dokázal existenci dobra, bratrství a věrnosti přijatým mravním principům.

Leon Dyczewski, OFMConv: Svatý Maxmilián Maria Kolbe.

Z liturgie

8. 7. 2007 14. neděle v mezidobí

„*Váš pokoj na něm spočine.*“

1. čtení Iz 66, 10 - 14a

2. čtení Gal 6, 14 - 18

Evangelium Lk 10, 1 - 12. 17 - 20

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoje tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijдете do některého města a přijmou vás tam, jezte co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!' Když přijдете do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: 'I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu strásáme. To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království!' Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“ Dvaasedmdesát učedníků se vrátilo a s radostí řekli:

„Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

Ozvěna slova:

Velekněz, Ježíš Kristus, vyvolil si některé za své učedníky a poslal je do celého světa, aby jejich prostřednictvím a prostřednictvím jejich nástupců ustavičně plnil úlohu Učitele, Kněze a Pastýře. Děkujme Bohu za tyto muže, kteří se přijetím svátosti kněžství stali podobnými nejvyššímu a věčnému knězi, Ježíši Kristu. Děkujme za to, že nám hlásají Boží slovo, že příkladem svého života nám pomáhají budovat církev, že jejich ruce přinášejí při každé mši svaté na oltáři nekrvavým způsobem oběť Krista, že jejich prostřednictvím nám Pán odpouští hříchy, že udělují svátosti a posilují nás. Prosme za nová kněžská povolání, aby se evangelium dostalo ke všem národům a všichni lidé aby se sdužili v Kristu v jeden Boží lid. Prosme, ať nám Pán dá pomocníky, protože čím víc slabneme, tím víc je potřebujeme.

15. 7. 2007

15. neděle v mezidobí
„*Kdo je můj bližní?*“

1. čtení Dt 30, 10 - 14

2. čtení Kol 1, 15 - 20

Evangelium Lk 10, 25 - 37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a bližního jako sám sebe.“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jede člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se

Dokončení na str. 10

Dokončení ze str. 9

o něho a co vynaložíš navíc, já to doplatím, až se budu vracet.' Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který octl mezi lupiči? On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

Ozvěna slova:

Samaritán měl nejmenší důvod pomoci židovskému člověku. Kněz i Levita byli zaneprázdněni tolika jinými věcmi. Samaritán s člověkem soucítit. Bylo mu ho líto. Pochopil, že tento čin, tato cesta, je pro něj důležitější. I my jsme většinou zaneprázdněni tolika svými vlastními starostmi a problémy, které nám znemožňují vidět bolest kolem sebe. Prosme Boha, aby nám pomohl mít soucit s bližními. Soucit změni naše priority. Nepromeškejme čas, kdy můžeme sloužit.

Slovo Boží v liturgii:

22. 7. 2007 16. neděle v mezidobí

1. čtení Gn 18, 1 - 10a

2. čtení Kol 1, 24 - 28

Evangelium Lk 10, 38 - 42

1. čtení Gn 18, 20 - 32

2. čtení Kol 2, 12 - 14

Evangelium Lk 11, 1 - 13

5. 8. 2007 18. neděle v mezidobí

1. čtení Kaz 1,2; 2, 21 - 23

2. čtení Kol 3, 1 - 5. 9 - 11

Evangelium Lk 12, 13 - 21

6. 8. 2007 Proměnění Páně

1. čtení Dan 7, 9 - 10. 13 - 14

2. čtení 2 Petr 1, 16 - 19

Evangelium Lk 9, 28b - 36

12. 8. 2007

19. neděle v mezidobí

„I vy buďte připraveni.“

1. čtení Mdr 18, 6 - 9

2. čtení Žid 11, 1 - 2. 8 - 19

Evangelium Lk 12, 32 - 48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které

nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?“ Pán řekl: „Kdo je tedy tak věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslí: 'Můj pán hned tak nepřijde,' a začal tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

Ozvěna slova:

Pán Ježíš přijde podruhé. Kdy to přesně bude, není jisté, ale jisté je, že přijde. Přijde na konci věků a obnoví ráj na zemi. Věta: „Přijde v hodinu, kdy se nenadějete“, zní trochu strašidelně, ale kdo už Ježíše přijal, ten se přece bát nemusí. Ježíš už teď přichází k těm, kdo ho přijímají a svou přítomností a svou silou buduje nebe na zemi. To můžeme zjišťovat v nečekaných okamžicích svého života. Je ovšem umění tyto okamžiky postřehnout a správně je ocenit. Lidské

oči jsou neuvěřitelně krátkozraké. Vidí jen zemi, a to zemi bez světla. Proto se modlíme k Duchu svatému, aby nám otevřel oči. Nebe není tak daleko a beznadějně vysoko, jak si můžeme myslet, ale docela na dosah ruky. Jsme vyzýváni, abychom této pravdě uvěřili teď, okamžitě. Nebe se nevzdaluje, ale je stále „přicházející“, aby obnovilo celou zemi.

15. 8. 2006

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

„Učinil mi veliké věci ten, který je mocný: ponížené povýšil.“

1. čtení Zj 11, 19a; 12, 1. 3 - 6a. 10ab

2. čtení 1 Kor 15, 20 - 27a

Evangelium Lk 1, 39 - 56

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslaviti všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasycil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho

Dokončení na str. 11

potomkům navěky“. Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Ozvěna slova:

Tělo Panny Marie, které bylo vzato do nebe, je tělo jako naše. Vstupuje s Marií do onoho světa, k Bohu. Ježíš, který se stal skrze Marii člověkem, slavně přijal její tělo k sobě. Matko a Paní naše, ty nám ukazuješ cestu ke svatosti, vedeš naše kroky a stojíš při nás, abychom nikdy nesešli z cesty. Tak jako vládneš nahoře v nebi nad zástupy andělů, kteří tě oslavují jako svou Kněžnu, nad šiky svatých, kteří se těší patřením na Tvou zářící krásu, tak panuj nad celým lidským rodem. Panuj nad naším rozumem, abychom hledali jen pravdu; nad naší vůlí, abychom konali jen dobro; nad naším srdcem, abychom milovali jediné a pouze to, co ty sama miluješ. Vyslyš laskavě zbožné vzdechy těch, kteří vědí, že Tvoje říše je říše milosrdenství, ve které je každá prosba vyslyšena, každá bolest utišena, každé neštěstí zmírněno, každá nemoc uzdravena. Vypros nám milost, aby každý, kdo Tě nyní oslavuje, mohl jednou v nebi patřit na Tvého Syna, který s Otcem a Duchem svatým žije a vládne na věky věků.

Slovo Boží v liturgii:

19. 8. 2007 20. neděle v mezidobí

1. čtení Jer 38, 4 - 6. 8 - 10

2. čtení Žid 12, 1 - 4

Evangelium Lk 12, 49 - 53

26. 8. 2007 21. neděle v mezidobí

1. čtení Iz 66, 18 - 21

2. čtení Žid 12, 5 - 7. 11 - 13

Evangelium Lk 13, 22 - 30

2. 9. 2007 22. neděle v mezidobí

1. čtení Sir 3, 19 - 21. 30 - 31

2. čtení Žid 12, 18 - 19. 22 - 24a

Evangelium Lk 14, 1. 7 - 14

8. 9. 2007 Narození Panny Marie

1. čtení Mich 5, 1 - 4a

Evangelium Mt 1, 1 - 16. 18 - 23

Úmysly Apoštolátu modlitby - červenec

Aby Pán chránil všechny námořníky

Aby se stala církev Severní Afriky působivou svědkyní Boží lásky

Aby se mladí lidé rozhodovali pro své budoucí povolání nejen s ohledem na vlastní prospěch, ale nechali se při své volbě vést Duchem Svatým.

Úmysly mší svatých na měsíc červenec - srpen

9.	Po	7.30	za + rodiče Dorňákovy a Bělejovy, za živou rodinu a duše v očistci
10.	Út	18.00	za + Aloise Hrnčířika, + rodiče, + sestru, o ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
11.	St	7.30	za živou a + rodinu Hořákovu a Fojtíkovu a za duše v očistci
12.	Čt	18.00	na poděkování Pánu Bohu za dožití 70 let a dar zdraví pro celou rodinu
13.	Pá	16.30	za + Jana Pospíšila, rodiče z obou stran a duše v očistci
14.	So	7.30	za + rodiče Strnadovy, 2 syny a dceru, za + Františka Stuchlíka a syna
15.	Ne	7.30 9.00 10.00	za + sestru, bratra, za duše v očistci a živou rodinu za + rodiče Valčíkovy, + dcery, duše v očistci a živou rodinu za farníky
16.	Po	7.30	za + rodiče Naňákovy, + dceru, zetě, duše v očistci a Boží požehnání a pomoc P. Marie pro živou rodinu
17.	Út	18.00	za + Josefa Mikulaje, + rodiče a sourozence a o pomoc a Boží ochranu pro živou rodinu
18.	St	7.30	za + rodiče Macháčovy, 2 syny, + vnuka, zetě Stanislava, + rodiče Ondrouškovy, + syna s manželkou a duše v očistci
19.	Čt	18.00	za + Miroslava Macků, živou rodinu a + rodinu Macků a duše v očistci
20.	Pá	18.00	za + Kristýnu a Františka Švachovy, dvoje + rodiče, sourozence a duše v očistci
21.	So	7.30	za + Aloise Strnku a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	Ne	7.30 9.00 10.00	za + rodiče Breznických, + bratra Milana a za zdraví pro živou rodinu za + Miroslava Bartošku, rodiče Bartoškovy a Chromáčkovy, za duše v očistci s prosbou o ochranu Boží pro živou rodinu za farníky
23.	Po	7.30	dantis
24.	Út	18.00	za + Josefa Vaška, jeho otce, dvoje + rodiče a sourozence, Boženu Florešovou, živou rodinu a duše v očistci
25.	St	7.30	za + Josefa Měchuru, rodiče, bratra a živou rodinu
26.	Čt	18.00	za + rodiče Josefa a Kristýnu Šabršulovy, syna Josefa, rodiče Staňkovy, 3 syny, rodiče Vyoralovy a syna a manželé Ptáčkovy
27.	Pá	18.00	za + Marii Valčíkovu, Josefa Mišu a zetě Františka a za živou rodinu
28.	So	7.30	za + rodiče Baňinkovy, syna Františka 1. výročí, zetě Ladislava a za živou rodinu
29.	Ne	7.30 9.00 10.30	za + Josefa a Annu Poláškovy, + dceru Janu a požehnání pro živou rodinu za + rodiče Macků a Macháčovy, + sestru Marii, + P. Karla Divoše a za duše v očistci za farníky
30.	Po	7.30	dantis
31.	Út	18.00	za + Vladimíra Malacha, dvoje + rodiče, za duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
1.	St	7.30	za + manžela Jarolíma Šánka, + bratra, dvoje + rodiče a ochranu Boží pro živou rodinu
2.	Čt	18.00	za + Annu a Jana Šenkeříkovy, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
3.	Pá	7.30 18.00	za živé a + členy bratrstva živého růžence za nemocné
4.	So	7.30	za + Marie Měšťánkovou, + manžela a požehnání pro živou rodinu
5.	Ne	7.30 9.00 10.30	za + Jaroslava Zvonička, bratra Matěje, za + rodiče Zvoničkovy a Baňinkovy, za dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu a za duše v očistci za + rodinu Kantnerovu, + manžela, vnučku a živou rodinu za farníky
6.	Po	7.30	na poděkování za přijaté dary
7.	Út	18.00	za týrané a nenarozené děti a za trpící a nemocné za + Václava Březáčka, + otce, duše v očistce a Boží požehnání pro celou rodinu
8.	St	7.30	za + Miroslava Vaculčíka, dvoje rodiče, požehnání pro živou rodinu a za duše v očistci
9.	Čt	18.00	za + rodiče Dorňákovy, + 3 dcery, zetě, prarodiče Smolíkovy a Dorňákovy
10.	Pá	18.00	za + Mariána Vaňka, + Libuši Zimáčkovu, + rodinu Vaňkovu, za duše v očistci
11.	So	7.30	za + Václava Jelínka, dvě + manželky a jejich + děti
12.	Ne	7.30 9.00 10.30	za + Petra Kománka, + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro celou rodinu za + Stanislava Fojtíka, za rodiče Měšťánkovy, a za duše v očistci za farníky

Úmysly Apoštolátu modlitby - srpen

Aby Pán posiloval ty, kdo procházejí duchovní krizí a daroval jim své osvobozující světlo.

Aby církev v Číně stále více duchovně srůstala a navenek mohla svědčit o svém spojení s Petrovým nástupcem.

Aby Bůh žehnal těm, kteří čas prázdnin a dovolené prožívají ve službě druhým.

Úmysly mší svatých na měsíc srpen - září

13. Po	16.30	za + rodiče Charvátovy, syna Josefa, za sestru Jaroslavu Vaňkovou s manželem, s prosbou o pomoc a ochranu pro živou rodinu
14. Út	18.00	za + rodiče Bližňákovy a Surých a za živou rodinu
15. St	7.30	za + rodiče Kolínkovy, Bačovy, za ochranu Boží pro živou rodinu a za duše v očistci
	18.00	za + Jaroslava Kostku, + vnuka Miroslava, vnučku Ivanku, + rodiče Kotkovy a Divošovy
16. Čt	18.00	za + Aloisii a Jaroslava Deklevovy a za duše v očistci
17. Pá	18.00	za + rodiče Hřibovy a Chuchmovy, za ochranu a dar zdraví pro živou rodinu a za duše v očistci
18. So	7.30	za + rodiče Šimoníkovy, + syna Josefa, za duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu

19. Ne	7.30	za + Josefa Hořáka a dar zdraví a pomoc Boží pro živou rodinu
	9.00	za + rodiče Strnadovy, 3 + děti a snachu
	10.30	za farníky

20. Po	7.30	dantis
21. Út	7.30	za + Jana Kolínka, + rodinu Papicovu, + Františku Sívkovu a 2 bratry
22. St	18.00	za + syna Františka Kolínka, otce Františka, jeho + rodiče, + Josefa Kolínka, Josefa Tománka, za duše v očistci a za živou rodinu
23. Čt	18.00	za + syna Ladislava Stratila, Františku a Antonína Loucké, ochranu Boží pro celou rodinu
24. Pá	18.00	za + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
25. So	7.30	za + Františka Šenkeříka a za duše v očistci

26. Ne	7.30	za + Václava Ďulíka, rodiče z obou stran a rodinu Janáčovu
	9.00	za + Oldřicha Konečného, + rodiče a příbuzné a za ochranu a pomoc pro živou rodinu
	10.30	za farníky

27. Po	7.30	poděkování za dožití 70 let života, + rodiče z obou stran a za živou rodinu
28. Út	18.00	za + manželka, dvoje + rodiče a sourozence, za dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
29. St	7.30	za + Zdeňku a Miroslava Dostálovy, rodiče a sourozence
30. Čt	18.00	za + Boženu a Aloise Lysákovy, + syna a dvoje zemřelé rodiče
31. Pá	18.00	za + Františka Macka, syna a rodiče z obou stran
1. So	7.30	za + Josefa Kostku, rodiče Kostkovy, Fojtíkovy, syna Jožinka a za živou rodinu

2. Ne	7.30	za + manželku, bratra Vojtěcha, dvoje + rodiče a Boží Požehnání pro živou rodinu
	9.00	za + rodiče Lysákovy, syna Vincence a + snachu
	10.30	za farníky

3. Po	18.00	za + Karla Lysáčka, + Josefa Lysáka, rodiče Fojtíkovy a za živou rodinu
4. Út	18.00	za + Bohumila Vilímka, za duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
5. St	18.00	za + rodinu Matochovu, Novákovu, za duše v očistci a požehnání pro živou rodinu
6. Čt	18.00	za + Josefa Strnada, + rodiče Strnadovy, + syna, zetě, vnuka, za + rodiče Bůbelovy, 4 děti, za živou a zemřelou rodinu a za duše v očistci
7. Pá	7.30	za živé a + členy živého růžence
	18.00	za nemocné
8. So	7.30	za + rodiče Stanislava a Ludmilu Hrnčířkovy, za živou rodinu a za duše v očistci

9. Ne	7.30	za + Jaroslava Rokyty, za duše v očistci a požehnání pro živou rodinu
	9.00	za + Ladislava Staníka, rodiče Staníkovy, Kostkovy, Františka Fojtíka Vlastu a Karla Kostkovy, za duše v očistci a živou rodinu
	10.30	za farníky

Plesejte Hospodinu
všechny země, služte
Hospodinu s radostí,
vstupte před něho s
jásotem!

Uznejte, že Hospodin
je Bůh: on nás učinil,
my mu náležíme, jsme
jeho lid a stádce jeho
pastvy.

Vstupte do jeho bran
s díkem, do jeho
nádvoří s chvalozpěvem,
slavte ho, žehnejte jeho
jménu!

Neboť Hospodin je
dobrý, jeho
milosrdenství je věčné,
po všechna pokolení
trvá jeho věrnost.

Žalm 100

